

L I N U Å

Informationsblad från Skånelin

Hösten 2002

Rapport från Årsmötet 2002

Karin Persson

Årsmötesdeltagarna samlades på Enetorpets färg vid Frostavallen i Höör, lördagen den 23 mars, en dag då vårsolen tittade fram.

Årsmötesförhandlingarna leddes av v ordf Ruth Olsson, Sjöbo.

Efter att revisions- och årsberättelse godkänts och styrelsen beviljats ansvarsfrihet vidtog valen. Till styrelseledamöter för den kommande tvåårsperioden omvaldes Ruth Olsson, Ulla Jönsson och Jan Lindberg, samt nyvaldes Lilian Lugnér och fyllnadsval på ett år av Camilla Höst. Till ersättare i styrelsen omvaldes på ett år Solgerd Nilsson, Bengt Svennerstedt och Björn Attervall och nyval av Eva Ekstrand och Gunnar Nilsson.

Ulla-Britt Lanz hade undanbett sig omval som ordförande och när ingen tog på sig det uppdraget beslöts att ordförandeposten skulle vara vakant tills vidare.

Ruth Olsson utsågs som v ordf på ett år.

Till revisorer valdes Jan Greger Persson och Sonja Johannesson och ersättare Anita Svensson. I valberedningen ingår Brita Gunnarsson och Elna Danielsson och Karin Persson, som även är sammankallande.

I planeringen under året beslöts att försöka ordna en resa till Baltikum (se särskild artikel). Erinrades om spinnegillet i Glimåkra den 4 maj.

Mer reklam för brydestuan önskades och man kom överens om att försöka komma med på Svalövs kommuns hemsida, Hushållningssällskapens utskick och Hemslöjdsföreningarnas medlemsblad.

Efter förplägnaden med bl a linfröbullar visade Boel Jeppsson, Enetorpets färg runt i den nerlagda skolan, där det numera blandas och försäljes linoljefärger.

Sammanställande i valberedningen har ordet

Karin Persson

Som Ni ser i rapporten från årsmötet saknar föreningen en ordförande. Spånadslin och oljelin är det som står i centrum i föreningens verksamhet. Spånadslinet ännu som hobby, medan oljelinet produceras yrkesmässigt.

Jag ser gärna att en ordförande företräder båda dessa grenar, och är föreningens "ansikte" mot omvärlden. Vederbörande behöver inte känna till så mycket om lin, men vara en bra företrädare för föreningen.

Känner Du till eller vet någon som skulle passa som ordförande?

Om någon i styrelsen vill avgå vid kommande årsmöte, vilket jag innerligt hoppas inte är fallet vore jag tacksam att få avsägelsen före den 15 januari 2003. Kontakta i så fall mig, Karin Persson, Strövägen 195, 291 95 Färlöv. Tel 044-740 36.

E-post – nirak.persson@swipnet.se.

Spinnegille i Glimåkra 2002

Lilian Lugnér

Lördagen den 4 maj var det årligen återkommande spinnegillet förlagt till Glimåkra, närmare bestämt till Vävstolsmuseet där. Våren detta år har ju varit varm och tidig, men just denna dag fanns det oroväckande gråa moln på himlen och

nattens regn hade gjort det olämpligt för oss att hålla till utomhus.

Efter välkomstkaffet i museet lotsades vi så iväg till Bandystugan vid Trollabadet. Intill låg en liten sjö som speglade träden i sitt mörka vatten. En underbar idyll.

Vi var c:a 20 flitiga spinnerskor och bland oss fanns Cajsa Rausér-Porsback 7 år, som representant för det kommande släktet.

Barbro Nyberg f d hemslöjdskonsulent i Kristianstad, hade tagit med en hel del vävda alster av äldre datum. Man kan inte annat än beundra den skicklighet som så många kvinnor i tidigare generationer tillägnat sig.

Behöver Du någon ny del till Din spinnrock eller vävstol?

Jan Rausér kan hjälpa Dig. Du kan nå honom på tel 046-12 62 30.

Berättelsen om när du på våren går ut på åkern och sår din nya kostym

Eller

Hantverk – kunskap – tradition: En kurs i linberedningens hemligheter

Pär Åkesson

Sommaren 2002 kommer vi nog lite till mans att minnas som den hetaste i mannaminne. Mitt i högsommaren arrangerades det på Glimmebodagården en tvådagarskurs i praktisk linberedning.

Efter nästan 15 år i Stockholms kontorsdjungel, där helt andra lagar än naturlagarna råder, beslöt jag mig för att byta livsstil och flytta tillbaka till Skåne. Fann snabbt en liten gård utanför Brösarp. Lugnt, tyst och naturen tätt inpå. Mitt intresse för trädgård och växter kan nu ge helt andra resultat än på Södermalm.

En lördagsmorgon slog jag upp Ystads Allehanda och fann en kort notis om en närbelägen kurs i linberedning. Hittills har mina odlingsintressen varit inriktade på grönsaker och blommor. Tanken på att själv kunna tillverka linne är därför svindlande. Tänk att gå ut om våren på den nyharvade åkern och känna hala linfrö fara ut från din hand och landa tätt tätt på fältet. Att sedan se hur den bruna jorden växlar färg till ljus grönt när de små fröna slår rot och börjar

växa! För att inte tala om blomningen! "I am in heaven!"

Nu till handling. Tog bilen till Glimmebodagården där jag möttes av ett tiotal damer som såg ut att ha väldigt trevligt. Ja, det fanns ett par herrar med också, men mest i bakgrunden. Kanske som stöd och för praktiska förberedelser? Kursen hade redan börjat men jag var välkommen ändå. Karin berättade om linets historia och en del kuriosa. Efter en uppiggande kaffepaus i den vackra trädgården där bäcken porlar friskt var det så dags att bege sig ut i linfältet. Av med lackskorna och på med stövlar eller rejäla träbonnar. Nu skulle det arbetas! Jorden var torr och lätt. Ryckningen gick därför mycket enkelt. Grus och sand blev kvar där det hör hemma och rotstammen kom upp snygg och fin. Handmått efter handmått rycktes och vi samlade snart kärvarna på hög. Ibland kom rötterna lite ojämnt och genast fick vi bannor av våra kursledare, vilka nogsamt följde vårt arbete på linlyckan.

Förberedelserna av fältet hade varit minutiösa. Inte ett ogräs så långt ögat kunde se. Därför fick vi berättat för oss vilka bekymmer kvickrot, kirskål, groblad eller annat mindre önskvärt kunde förorsaka.

Förmiddagens hårda arbete på fältet avlöstes av en välbehövlig och härlig lunch. Efter förtäringen begav vi oss till Eljaröds brydestua. Vi inspekterade de raka raderna på linlyckan. Med stor inlevelse berättade Karin om hur det kunde se ut en sen höstdag för 100 år sedan då drängar och pigor samlats för några dagars arbete tillsammans. Kanske festade de till på kvällen? Historiens vingslag susade i den kalla och något fuktiga luften i brydestuans inre.

Återsamlade på Glimmebodagården fick vi lära oss hur frörepling går till på gammeldags sätt med frörepa. Detta moment klarade vi galant från första början. Svårare uppgifter skulle komma.

En hederlig kavel och plastpåse var behjälpliga vid krossandet av frökapslarna. Vid själva tröskningen eller separeringen av frö från skal, använde vi en alldeles modern hårtork av bättre modell. Jovisst, det går även att stå i lagårdsporten och låta vinden göra

jobbet. Men emedan dagen var varm och lugn tog vi hjälp av modemiteter.

Kaffe, kaffe, kaffe. Nu var det dags för hembakt och nybryggt gott skånskt kaffe. Vi var alldeles vimmelkantiga av allt vi fått uppleva och prova på under dagen. Och vi som skulle få se så mycket mer.

Styrkta fick vi en grundlig genomgång i rötningens svåra konst. Vi undersökte i detalj lin som låg för rötning på landbacken. Det fanns också lin som var under vattenrötning. Oj, vilken doft! Jag som är van vid stadens dieseldis fick en helt ny upplevelse! Efter några timmars studerande av rötningen gick så dagen mot sitt slut. Efter Evas förnämliga guidning av den gamla gården var det dags för en fantastiskt god middag i det gröna. Herrarna hade grillat kyckling till oss alla och vi lät oss väl smaka. Nu tror du kanske att vi var klara för dagen? Men så var icke fallet. Nu var det dags för handarbete. Under sakkunnig ledning knöts det julstjärnor, formades det tomtgubbar med röda luvor och annat smått o gott. Allt av lin naturligtvis. Vid niotiden var det så dags att avsluta dagen och bege sig hemåt. En del långväga kursdeltagare övernattade på ett närbeläget vandrarhem. Den natten sov jag gott och drömde om min nya (italienska?) linnekostym.

Söndagsmorgonen var strålande. En stadig frukost hade dukats upp och vi lät oss alla väl smaka. Härligt att vara tillsammans igen och visst var vi ivriga och nyfikna på vad som nu skulle ske. Stärkta av Zoega var det så dags att bråka. Det vill säga momentet efter torkningen av linet. Påpassligt fick vi först prova på lin vilket var överrötat. Jovisst, kändes det snopet att stå där med en halv kvast lin i näven, men mycket lärorikt. Förmiddagen spenderade vi med att bråka, skäkta och att häckla. Jag förstod nu att det var brukligt att drängarna stod för bråkningen. För att ingen kursdeltagare skulle missa någon detalj i dessa moment hade vi stor glädje av assisterande kursledare. Henny förklarade med stor ingivelse hur häcklingen går till. Alla kursdeltagare är nu också helt på det klara med vilket handgrepp linet ska häcklas. Tiden lider och på eftermiddagen var det så dags för det sista momentet. Åtta spinnrockar stod uppradade som statyer på gårdsplanen. Ja, nu var det inte bara för oss att

slå sig ner vid spinnrocken utan först skulle vi kvala in. Sländprovet stod för dörren. Vi blev tilldelade var sin slända och efter detaljerade instruktioner var det dags att sätta fart på trästycket. Ja, efter lite träning och hjälp gick det ganska hyggligt för de flesta av oss. Det var först då spinnrocken fick fart. Karin visade med finesse hur finfin lintråd kunde spinnas på den holländska spinnrocken. Efter mycket kunnig och erfaren ledsagning, kunde samtliga kursdeltagare stolt visa upp en mer eller mindre jämn lintråd.

Ja, detta var en kort summering av två intensiva och intressanta dagar. Det finns ju så många olika perspektiv som är spännande; det historiska perspektivet, ett botaniskt eller odlingsmässigt perspektiv, det hantverksmässiga och konstnärliga perspektivet eller varför inte det ekonomiska perspektivet? Förhoppningsvis träffas vi åter igen nästa år för att utbyta erfarenheter. Jag är övertygad om att jag gör mig till tolk för samtliga deltagare när jag säger att vi är mycket tacksamma över att få ta del av så mycket erfarenhet och kunskap i denna disciplin. Inte minst det faktum att det varit en praktisk kurs. Jag känner mig ganska säker på var jag ska ha min alldeles egna linlycka nästa år. Nu är det bara att ta fram väven!

Skånelin på resa i Litauen

13-16 augusti 2002

Ewa Eskilsson

På flygplatsen i Vilnius står vår litauiska chaufför Jonas och väntar med sin buss. Jonas skall köra oss under våra fyra dagars besök. Nu fick vi våra första intryck av hur det ser ut på "andra sidan". Under färden in till Vilnius såg vi hur illa skötta de flesta husen är, grå, färglösa och trista och i stort behov av reparation. Vi blev avsläppta vid Katedralen och fick veta, att under ryska tiden hade den använts som museum. Vid reparationer av "museet" på 70-talet upptäcktes ett hålrum inne i Katedralen. När denna öppnades fann man en otroligt rik skatt av olika kyrkliga silver- och guldföremål. För att inte skatten skulle "räddas" och föras till Moskva av ryssarna, togs tysthetslöfte av arbetarna och hålrummet murades igen i allt tysthet! Det

kom inte till allmän kännedom förrän några år efter frigörelsen.

Utanför Katedralen visade vår reseledare Erika von Buxhoeveden, hur den gamla stadsmuren blivit markerad med röd sten i den annars gråvita stenläggningen på torget. Det finns också en "önskeplatta" framför, och naturligtvis ställde vi oss där i tur och ordning, blundade och önskade. Vi får väl se tiden an om den går i uppfyllelse.

Vi strosade sen upp genom "Gamla stan", såg på universitetet, som är ett av Europas äldsta och såg hur presidenten bor. Vi hamnade mitt i Vilniusdagarna, vilket innebär att det var små handelsstånd placerade längs med hela gågatan. Där såldes allt från keramik, träarbeten, bärnstensmycken, ylleplagg, skor och t o m loppisartiklar och skrot. Och givetvis linneartiklar. Efter att ha byggt upp orken med öl, sallad, bröd och fläskkotlett hastade vi vidare och såg på den enda bevarade stadsporten. Uppe på denna är ett kapell och på ytterväggen, vänd mot gamla stan fanns en imponerande vacker, svart madonna.

På väg tillbaka till bussen hade vi chansen att besöka några affärer, det var ju konsthantverk, gallerier och hemslöjd som gällde. Därefter var det dags för Jonas att köra oss till Kaunas, en bussresa på nära två timmar. Vi såg en och annan torvmosse, som pyrde och brann på avstånd. Inne i Vilnius hade luften varit litet tjock och obehaglig p g a dessa bränder. En del unga människor hade tagit på munskydd.

Det fanns inte mycket brukad åker längs vår väg, den låg i träda! P g a att utsädet är så dyrt och det är billigare att importera allt istället. Eller idka byteshandel: Energi till Ryssland och grönskar i retur. När frigörelsen från Sovjetunionen kom, delades kolchoserna upp och arbetarna skulle ha var sin del av kakan. Någon tog för sig av jorden, en annan tog taket, en tredje tog fönstren osv på byggnaderna. De flesta kolchoserna blev förstörda på detta viset.

Motorvägarna är raka med relativt smala körfält. Hastigheten för bussar och lastbilar är 80 km/tim. I Kaunas installerades vi på Hotel Nevis, döpt efter den ena floden, som rinner genom staden och som flyter samman med Nemunas och vidare till Östersjön.

Middagen bestod av sallad, bröd, någon sötvattensfisk (white pike) och potatismos. Det blev öl som måltidsdryck, vi avråddes från att dricka kranvatten. Litauerna var vana vid detta, men vi utlänningar har ju så känsliga magar!! Vi underhölls av en lokal folkmusiktrio i folkdräkter, högt tempo och hög volym. Under kvällens lopp blev det också modevisning av linne- och ylleplagg från ett mycket framgångsrikt kvinnokollektiv. Konsthantverksaktiva kvinnor från Kaunas omgivning har gått samman i en lokal och turas om att arbeta och sälja sina arbeten där. Så småningom kom vi i alla fall till ro på våra rum.

Lördag förmiddag ägnades åt kvinnokollektivets butik; lapptekniksarbeten, stickat, virkat, sydda saker i alla naturmaterial, trä och keramik, bärnsten m m. Handlandet var intensivt och måste ha glatt kollektivet! I kyrkan mitt emot butiken pågick mässa, prästerna vandrade mellan bilder av madonnan, mässade, sjöng, knäböjde och bad. Proceduren upprepades vid nästa madonnabild. I rådhuset var det vigslar på löpande band. På torget stod "brudbilarna" och väntade med stora rosetter och blomsterarrangemang fastsatta på motorhuv. I ena hörnet av torget drack ett "nyvigt" par champagne, tog emot presenter och gratulationer av sina gäster.

Efter lunch på gårdagens restaurang (sallad, bröd, ostfylld kycklingfilé, ris, grönsaker och så öl) bar det av mot nordväst. Målet var Korsens Kulle (The Hill of Crosses). Den är hos det litauiska folket symbolen för lidande, hopp och obesegrad tro. Man finner denna heliga plats i byn Jurgaičiai i distriktet Siauliai. Dock vet inte alla att det är ett arkeologiskt monument också; men det är en annan historia.

På sen tid i Litauens historia, efter upproren 1831 och 1863, begravdes i hemlighet rebellerna här. Ryska soldater utplånade en hel by som straff efter den första revolten. Befolkningen i grannbyarna protesterade genom att nattetid resa korsen. Dessa påminde om dem, som dödats och om de, som deporterats till Sibirien. I början av 1900-talet fanns mer än 100 kors på Korsens Kulle, som fick sitt namn "The Hill of Crosses and Prayers". Under de sovjetiska ockupa-

tionsåren försökte myndigheterna även då utplåna minnesmärket. Första försöket genomfördes 1961, men under nätterna efteråt kom nya kors upp i hemlighet. Under 20 år fortsatte detta, sovjetiska soldater förstörde och lokalbefolkningen byggde upp igen. Det kallades "Bulldozer Ateism".

Påven Johannes Paulus II besökte Korsens Kulle den 7 september 1993 och välsignade här Litauen och hela Europa. Denna för litauer heliga plats blev därmed en del av världsarvet. Ett år senare restes här en kär gåva från påven: En skulptur av den korsfäste Kristus. Varje år besöker tusentals människor Korsens Kulle. De kommer i lidande och glädje, de kommer fulla av hopp, kärlek och tro. Nygifta par kommer hit på sin bröllopsdag tillsammans med sina nära och kära. Numera räknar man med att det finns 100 000 kors på kullen.

Efter besöket på Korsens Kulle ställdes färden till Palanga, sommar/semesterstad med fin sandstrand, 18 km lång!, många pubar, stor befolkning på sommaren men med få åretruntboende. Före sovjettiden var detta en känd kurort, men även under ockupationen var Palanga en eftertraktad semesterplats, dit de duktigaste (lojalaste?) medborgarna fick lov att resa. Vi for till Kretinga för vår middag; den vanliga salladen, grillade revben, grönsaker, potatismos och – öl. Sedan tillbaka till Palanga och Felicijas butik och färdiga linneplagg, från dräkter, pyjamasar till stickade linnesaker. Butiken ägs av Felicija, som började affärskarriären hemma i sin egen källare med att själv sy sina artiklar. Felicija öppnade den första linbutiken i Palanga. Den är liten men naggande god! Det går så bra för henne, att hon nu har flera hundra sömmerskor och får beställningar från hela Europa. Efter några timmars handlande var det så dags att åka till vårt hotell för de kommande två nätterna. Hotel Plinkses ligger i anslutning till en f d herrgård mitt ute i en skog. Lugnt och fridfullt, även detta var en gång endast för privilegierade och högt uppsatta personer av olika rang. Bottenvåningens rum var mindre i storlek med normalbred dubbelsäng. Andra våningens gäster fick en svit bestående av stort sovrum, garderob och jättesäng, vardagsrum med soffa, fätölj, bord, byrå och vitrinskåp.

Dessutom toalett och duschkabin. Tredje våningen klassades som bröllopssviter!

Efter frukost var det dags för den lilla staden Plunge (28 000 invånare) med besök hos Egida i hennes hem. Egida började designa kläder i både stickat lin och linnetyger, klänningar, skjortor, blusar, jumprar och dräkter. Hennes man visade stickmaskinerna i källaren, serverade kaffe, te, småkakor och något litet hemmalagat medan vi turades om att kolla utbudet. Dessemellan underhöll maken oss med litauisk sång. Deras hus är gammalt och slitet men håller på att rustas upp, efter badrummet står det lilla köket på tur. När vi till slut, efter det många beställningar gjorts för hemskickning till Sverige, äntligen kom iväg, fick vi en stor kasse äpplen som färdkost. Lunch; samma gamla sallad, kycklingspett, ris och grönsaker med tillägg av kaffe, eftersom det var söndag. Därefter for vi till Diana, f d handarbetslärarinna, som tidigt insåg möjligheterna att exportera linneprodukterna. Dukar, servetter, gardiner, handdukar, kläder av linne, t ex vändbar linnekappa, liten flasksäck att stoppa "gåbortsvinet" i m m. Vi besökte också ett litet mattväveri med elektriska vävstolar, där trasorna sköts in i skälet. Det blev trasfransar på långsidorna! Men mattorna kantades med band, så den fransen försvann. Allt gjordes i lin.

Utanför Plunge ligger en liten by på en kulle, Zemaiciu Kalvarija. Denna lilla by med 500 själar har en katedral uppe på höjden med 19 kapell runt om! Kapellen symboliserar Kristi lidandets väg. Sovjetiska soldater försökte flera gånger demolera katedralen. Då byn ligger högt upp, syntes och hördes när maskinerna kom. Befolkningen bildade då en levande skyddsmur runt byn och på så sätt räddades den från förstörelse. Hela byn utgjorde en kolchos och har bevarats så, vilket är mycket ovanligt.

Nästa anhalt var nationalparken i Plateliai, där Sovjetunionens första atomraketbas, Zemaitios, uppfördes. Mera om detta i en separat artikel i kommande nummer av Linum.

Vår sista kväll i Litauen tillbringade vi på ett litet värdshus i byn Plateliai. Vi fick för området typisk mat; Inlagd sill, kall sillsoppa (faktiskt inläggningsspadet!), skalpotatis med speciell gräddde smaksatt med vitlök, kummin

och rört med smält smör och sedan kylt så det kallnat, avredd potatispuré och höjdpunkten var "zeppelinare", som var detsamma som de gotländska kroppkakorna! Till detta serverades Kvass, en dricka gjord på bröd och russin. Det smakade bra. En grupp folkdansare spelade, sjöng och dansade för oss. Vi blev "utkörda" på gatan för att alla skulle kunna delta i danslekarna. Trafiken fick allt lugna sig eller köra annan väg. Efter vår "Vem kan segla förutan vind" var det dags för kaffe och kaka och färd tillbaka till Hotel Plinkses för vår sista natt.

Måndag 16. Tidig väckning 05 30, frukost 06 30, avfärd 07 15, en lång dag framför oss! In till linfabrikens butik i Plunge, där det säljs linnetyger för alla ändamål i metervera. Två timmar senare var vi åter i bussen och på väg mot Vilnius. Det var svårt att beräkna var och när vi kunde stanna för den picnic-lunch, som Erika ordnat för oss, det är glest mellan vägkrogar och rastplatser i Litauen. När det äntligen bar till, njöt vi alla av rasten. Vi fick inte se mycket av linberedning, men vi såg fält med lin till rötning på några ställen längs vägen. Några av oss lyckades komma in på fabriken i Plunge för en hastig genomgång. Men det blir en annan historia!

Så var vi tillbaka på Vilnius flygplats och tog ett varmt farväl av allas vår Jonas, som tagit så väl hand om oss. Såg till att vi fick vatten, öl, kaffe eller te på bussen, de som så önskade. Ett varmt tack till Erika, för allt jobb med arrangemangen av vår resa.

Lite fakta om Litauen

Ett av våra nygamla grannländer.

Litauen är ett litet land, 37 x 28 mil, 65 300 km² eller som Götaland undantaget Västergötland. Något under 4 miljoner invånare varav 80 procent är litauer. Övriga folkgrupper är ryssar, polacker, vitryssar och ukrainare. Litauiska är officiellt språk sedan frigörelsen men ryska och polska förekommer i vissa regioner.

Religion: I huvudsak romersk katolsk, den rysk-ortodoxa kyrkan och den protestantiska är i minoritet.

Litauen har nioårig obligatorisk kostnadsfri skolgång. Föräldrar får själva bekosta skolmaterial. Läroböcker är inte fria. I en klass kan finnas 30 elever men bara 14

läroböcker, alltså kan eleverna ej ta hem och göra läxor!

Skollunch är gratis endast för dem, som har väldigt låg inkomst. Man måste då visa intyg om detta!

Minimilönen är 400 litas i månaden. En litas är knappt tre svenska kronor.

Pensionen är 200 litas i månaden.

En lärare, som har minst 27 undervisningstimmar i veckan plus något arbete till kan komma upp till 900 litas i månaden.

För litauerne är det dyrt att handla:

Ett grovt bröd kostar 3 litas/kg = 9 kr

½ kg kaffe 6-7 litas = 18-21 kr

Öl på krogen 3 dl 4 litas, 5 dl 6 litas

½ l flaska vatten, importerat! 2 litas

Mormor kunde, Mor glömde, Vi måste lära *Ruth Olsson*

Man kan lära ut linberedning på många olika sätt, både genom demonstration och genom kursverksamhet. Sist men inte minst om vi har några äldre i vår närhet som kan berätta om sina livserfarenheter. Det är en guldgruva.

Nästan varje veckoslut mellan maj och september är alltid några av våra trägna medlemmar i Skånelin ute och demonstrerar och missionerar om linet. Runt om i hela Skåne får vi förfrågan om vi kan komma. Det är hembygds- och kulturdagar, hantverksdagar och skördefester. Då är det en aldrig sinande ström av besökare som blir intresserade av linstråets fantastiska egenskaper. Det är glädjande att det är våra ungdomar som är mest intresserade.

Så har vi kursverksamheten. Många skolor av olika slag har lagt in linberedning i sin kursplan. Det är hög tid. Själv har jag 7 stycken morgonpigga damer på linkurs i Sjöbo. De kommer från olika håll i Skåne. Några har c:a 10 mil att färdas på lördagsmorgonen. Men glädjen att få dessa hårda och vresiga strån att bli en glänsande lindocka och därefter en tråd uppväger mycket. Med tråden kan man virka, sticka och väva. Uppfinningsrikedomen är stor.